

Άγιος Παΐσιος: από το κελλί του Τιμίου Σταυρού της Μονής Σταυρονικήτα στο κελλί της Παναγούδας (Γέροντας Μωσής Αγιορείτης († 1 Ιουνίου 2014))

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=178215>]

Στη μονή Σταυρονικήτα και στο Κελλί του Τιμίου Σταυρού

Τον Αύγουστο του 1968 πήγε να βοηθήσει στην επάνδρωση και κοινοβιοποίηση της Μονής Σταυρονικήτα. Τον επόμενο μήνα εκοιμήθη ο λίαν ενάρετος Γέροντάς του παπα Τύχων, που προαισθάνθηκε το τέλος του, κι εγκάρδια του έδωσε την ευλογία του να κατοικήσει στο ταπεινό του οίκημα, στο Κελλί του Τιμίου Σταυρού. Από εκεί έγραφε σ' επιστολή του: «Βρίσκομαι στη γλυκειά μου ησυχία (που από μόνη της είναι μυστική προσευχή)... εύχεσθε να αφανισθώ μάλλον παρά να εμφανίζομαι, διότι μόνον τότε θα εκτελέσω τον προορισμό μου. Είναι αλήθεια ότι όταν αφανίζωμαι τότε νοιώθω τον εαυτό μου να βρίσκεται κοντά στον ταλαιπωρημένο κόσμο». Πρόκειται για την «ένδοξη αδοξία» κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο, τη φίλη όλων των Αγίων, την όντως γλυκειά ιερά ησυχία. Ενώ στην αρχή

απαντούσε σχεδόν σε όλες τις επιστολές, κατόπιν κουράστηκε και τις απαντήσεις τις έστειλε προσευχόμενος για τον κάθε επιστολογράφο του. Όπως και για τα σημειώματα που άφηναν οι επισκέπτες στην εξώθυρά του με διάφορα πονεμένα αιτήματά τους. Ο πολύς κόσμος τον κούραζε, αλλά υπέμενε και προσπαθούσε όλους να τους βοηθήσει που είχαν τόσες ανάγκες και τους λυπόταν η φιλεύσπλαχνη καρδιά του, που ήθελε να την κόψει κομματάκια, αν μπορούσε, να τη μοιράσει αντίδωρο στους αναγκεμένους.

Ο Θεός τον παρηγορούσε και τον βοηθούσε με θαυμαστές φωταψίες, που τον έσωζαν από τα ασέληνα σκοτάδια της νυχτας και τους πολλούς κινδύνους του δάσους, αλλά και με τις εμφανίσεις προσφιλών Αγίων, όπως του φιλτάτου του ίδιου του Χριστού. «Θα άξιζε να αγωνίζεται κανείς χίλια χρόνια, για να δει αυτή την ωραιότητα...». Ο Γέροντας αγαπούσε την παράδοση κι ευθαρσώς αντιδρούσε στους εκκλησιαστικούς νεωτερισμούς. Σ' ένα παπά που υποστήριζε την αφαίρεση του ράσου, του έδωσε ένα καρπό λέγοντας· «παπάς αράσοτος ίσον άσωτος». Τον Ιερέα τον ήθελε πάντα ταπεινό, σεμνό, ευλαβή, κατανυκτικό, διδακτικό και σιωπώντα κι έτρεφε μεγάλη εκτίμηση σε όλους τους Ιερείς, στους οποίους έβαζε εγκάρδια μετάνοια.

Γράφοντας τον βίο του Οσίου Αρσενίου, επεθύμησε να επισκεφθεί την ιδιαίτερα πατρίδα του. Τα Φάρασα δυστυχώς τα βρήκε πολύ διαφορετικά απ' ό,τι του τα είχαν περιγράψει οι δικοί του. Δεν είχαν την παλιά αρχοντιά τους. Οι Ναοί ήταν τζαμιά και σταύλοι. Σαν να μην αγαπούσαν οι άνθρωποι τον τόπο, να μην ήταν δικός τους. Άλλοτε πήγε στη μακρινή Αυστραλία. Το πέρασμά του ήταν για

πολλούς μεγάλη ευλογία, επίσκεψις Αγίου. Πήγε προσκύνημα στα Ιεροσόλυμα και το Σινά, να θυμηθεί τους παλαιούς του αγώνες.

Ο Γέροντας ήταν αληθινά χαρούμενος, χαριτωμένος και χαριτολόγος. Ανέπαυε τους πονεμένους με λόγια εγκάρδια, με επιτυχημένα παραδείγματα και μερικές φορές και με έξυπνα αστεία, για να διώξει την κατήφεια και τη στενοχώρια των ανθρώπων. Είχε μια καθαρή γνησιότητα, λεβέντικη ντομπροσύνη και πλούσια χάρη.

Στο Κελλί της Παναγούδας

Μετά δεκαετή περίπου υπομονετική άθληση στο Κελλάκι του Τιμίου Σταυρού, μετέβη στο Κελλί της Παναγούδας, κοντά στη Μονή Κουτλουμουσίου, απέναντι από τη Σκήτη του Αγίου Παντελεήμονος, όπου έμελλε να γίνει νέα Σιλβάμ πολλών ψυχοσωματικών ασθενειών. Πάλι εδώ οράματα και θείες αποκαλύψεις. Του παρουσιάσθηκαν οι Άγιοι Παντελεήμων και Λουκιλλιανός. Στον Άγιο Παντελεήμονα είχε ιδιαίτερη ευλάβεια. Στην Εικόνα του τη θαυματουργή της Σκήτης, έλεγε σ' έναν Μοναχό, πως «είναι ίδιος ο Άγιος», αφού τον είχε δει ζωντανά. Επίσης του εμφανίσθηκε ο Άγιος Βλάσιος Σκλαβαίνων Αιτωλοακαρνανίας και η Παναγία, που του είπε να δέχεται τον αναγκεμένο κόσμο.

Ο κόσμος καθημερινά αυξανόταν. Ζούσε για να προσφέρεται και να θυσιάζεται, δίχως να υπολογίζει τον φιλάσθενο εαυτό του. Οι άνθρωποι είχαν πολλά και μεγάλα προβλήματα κι έκαμπταν την πολλή του αγάπη. Όλους τους έπαιρνε καθημερινά στην προσευχή του, μνημόνευε ικετευτικά χιλιάδες ονόματα που τους είχε κατά κατηγορίες: Καρκινοπαθείς, καρδιοπαθείς, τοξικομανείς, τραυματίες τροχαίων ατυχημάτων κ.λπ. Το νοσηλευτήριό του ήταν πάντα γεμάτο!

Ιδιαίτερα προσευχόταν για τους κεκοιμημένους. «Αυτοί έχουν πιο πολλή ανάγκη, έλεγε. Δεν μπορούν να κάνουν τίποτε για τον εαυτό τους. Σε μας ελπίζουν». Κάποτε που πήγε ένας Μοναχός να του εκμυστηρευθεί τον λογισμό του για την ιεραποστολή στον κόσμο, του είπε: «Πάτερ μου, αν καθήσεις στο Κελλί σου κι ένα κολασμένο τον πας πιο πάνω με το κομποσχοίνι σου, είναι προτιμότερο από το να χορτάσεις χιλιάδες φτωχούς». Άλλοτε που τον επισκεφθήκαμε είπε στον συνοδό μου, που του ζήτησε να προσεύχεται για τον πρόσφατα κοιμηθέντα αδελφό του: «Τον μνημονεύω. Κάθε βράδυ από δω φεύγει μια αμαξοστοιχία και αφού πάει που πάει, δεν την αφήνω άδεια. Έτσι λέω Γεωργίου και όλοι οι Γεώργιοι, Μαρίας και όλες οι Μαρίες, Σπυρίδωνος και όλοι οι Σπυρίδωνες...». Ήταν ένας έξυπνος και σπουδαίος σταθμάρχης, με μια αστάθμευτη αμαξοστοιχία όλο πόνο και αγάπη υπέρ ζώντων και κεκοιμημένων...!

(συνεχίζεται)

Πηγή: Σύγχρονες Οσιακές Μορφές, Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, 2017